

ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ

ਆਰ.ਪੀ. ਖੋਸਲਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਸ਼੍ਰੀ ਮਧੂਲਿਮਾਇਆ, ਚੇਅਰਮੈਨ, ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਪਾਰਟੀ

ਭਾਰਤ ਦਾ, ਬੰਬਈ, - ਡਿਟੇਨਿਊ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1959 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 19

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) - ਆਰਟੀਕਲ 22- ਦੇ ਆਧਾਰ

ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ- ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, 'ਤੇ

ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ-ਦੰਡ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ-ਕੀ ਧਾਰਾ 22-ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (V ਦਾ 1898)-ਧਾਰਾ 344-ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਭੇਜਣ ਦਾ ਹੁਕਮ-ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ-ਲੇਖ. ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ-ਕੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਅਕਸਰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਲਈ ਆਧਾਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਆਧਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਦਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ. ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੰਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਸਿਰਫ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਗ਼ੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਣਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨਾ ਦੱਸਣਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ, ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਆਧਾਰ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਐਕਟ, 1932 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਕਈ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਐਕਟ, 1932 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕੀ ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 143 ਅਧੀਨ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 344 ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵਾਰੰਟ ਦੁਆਰਾ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਲਈ. ਇਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਗਲੀ ਤਰੀਕ 'ਤੇ ਕੇਸ ਆਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 344 ਦੀ ਉਚਿਤ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਭੇਜਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ | .

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ, ਜਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। (13 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਪਟੀਸ਼ਨ)।

ਰਜਿੰਦਰ ਸੱਚਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਲੋਂ

ਕੇ ਐਸ ਚਾਵਲਾ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਲੋਂ .

ਹੁਕਮ

ਆਰ.ਪੀ. ਖੋਸਲਾ, ਜੇ.—ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਸੋਸ਼ਲਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੋਸ਼ਲਿਸਟ ਪਾਰਟੀ (ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਾਖਾ) ਨੇ ਅਨਾਜ ਦੀਆਂ ਵਧਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਅਤੇ ਦਮਨਕਾਰੀ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਬੋਝ ਵਿਰੁੱਧ ਸੱਤਿਆਗ੍ਰਹਿ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 7 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ, ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਹਿਸਾਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਥਾਨਕ ਸੋਸ਼ਲਿਸਟ ਪਾਰਟੀ, ਹਿਸਾਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 2-30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਵਾਰੰਟ ਦਿਖਾਏ ਜਾਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਰਜਿੰਦਰ ਸੱਚਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 22 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਹਾ ਲੇਖ. ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਵਿਖਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਕਿਸੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਵਾਰੰਟ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਾਰੰਟ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਪਾਲਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਾਗਨੀਜ਼ੇਬਲ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਵਾਰੰਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਦਲੀਲ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 22(1) ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

"ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਬਾਰੇ, ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ, ਸੂਚਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। "

ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਰਾਜ ਲਈ, ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਕਤ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦਾ ਸਬੰਧਤ ਪੈਰਾ 5 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸੋਸ਼ਲਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਦੁਪਹਿਰ 3.30 ਵਜੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 7, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਐਕਟ, ਅਤੇ 117 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ 143 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਐਕਟ, 1932, ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(1) ਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਪਾਲਣਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਖਾਸ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦਾ ਪੈਰਾ 9 (ਬੀ), ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਮਝੌਤਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ (ਜਵਾਨੀਕਰਤਾ) ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦਾ। ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਜੇ ਇਹ ਲੈਣਾ ਪਏਗਾ ਕਿ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਸੋਧ ਐਕਟ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਾਰਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਐਕਟ ਜਾਂ ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 22(1) ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਿਤ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਪਾਲਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਅਕਸਰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਲਈ ਆਧਾਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਆਧਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਦਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਵਿਮਲ ਕਿਸ਼ੋਰ ਮਹਿਰਾਤਰਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ।

ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)। ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਈਜ਼ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਸੋਧ ਐਕਟ, 1932 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ: -

"ਸੈਕਸ਼ਨ 7, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਐਕਟ ਕਈ ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਹੋਰ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਵੀ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਵੈਧ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਭਾਗਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ।

ਆਰਟੀਕਲ 22 (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਵਸਤੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ, ਵਿਅਕਤੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਕਰੇਗੀ।

ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਜੁਰਮ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਾਫੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। *

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਸੋਧ ਐਕਟ, 1932 ਸੀ, ਇਹ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ।

ਰੱਖੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਪਾਰਟੀ ਬੰਬੇ ਦੇ ਸਟੈਂਡ ਕੇਸ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭੇਦ ਦੇ ਸਿਰਫ ਫਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਐਕਟ, 1932 ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ 143 ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੰਡ ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੱਸ ਕੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਰਵਉੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ 1947 ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸਟੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਲੀਚਿੰਸਕੀ (1) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਜ਼ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸ ਦੋਸ਼ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਨਾ 600 'ਤੇ ਲਾਰਡ ਡੂ ਪਾਰਕਕ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ:

"ਦਰਅਸਲ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ ਜੇਕਰ ਤੱਥ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਲੀਚਿੰਸਕੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। * * .

ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਉਚਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਕਿ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕਿਸ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਬੇਨਿਯਮਤਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਅਤੇ ਕੈਦ, ਬਿਨਾਂ ਵਾਰੰਟ ਦੇ, ਅਜਿਹੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ, ਜੋ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਝੂਠੀ ਕੈਦ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀ।

ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਣਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨਾ ਦੱਸਣਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ, ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਆਧਾਰ ਹਨ।

ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਐਕਟ, 1932 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਕਈ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਐਕਟ, 1932 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਤਹਿਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 7 ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੇ ਕਈ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਅਮੈਂਡਮੈਂਟ ਐਕਟ (1932 ਦਾ XXIII), ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"7(1) ਜੋ ਵੀ-

(ਏ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨ, ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਧਮਕਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਜਾਂ ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਘੁੰਮਣ ਵਾਲਾ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਿਅਕਤੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਜਗ੍ਹਾ-ਜਗ੍ਹਾ ਉਸ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਜਾਂ ਵਰਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ

(ਬੀ) ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਪਾਰਟੀ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਜਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕੈਦ ਜੋ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨਾ ਜੋ ਪੰਜ ਸੌ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ।

* * * * *

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 117 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 143 ਅਧੀਨ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਧਾਰਾ 143 ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਸੈਂਬਲੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਧਾਰਾ ਹੈ। "ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਕੱਠ" ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 141 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ:-

141. ਪੰਜ ਜਾਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਸੈਂਬਲੀ ਨੂੰ "ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਸੈਂਬਲੀ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਸਭਾ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ-

ਪਹਿਲਾ:-ਅਪਰਾਧਿਕ ਤਾਕਤ, ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਤਾਕਤ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ, ਕੇਂਦਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਸੰਸਦ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਹਾਵੀ ਹੋਣਾ; ਜਾਂ

ਦੂਜਾ:-ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ; ਜਾਂ ਤੀਸਰਾ।-ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਗੁਨਾਹ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ; ਜਾਂ

ਚੌਥਾ-ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਨਿਯਮਤ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਅਨੰਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਪਰਾਧਿਕ ਸ਼ਕਤੀ, ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਭੋਗ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ; ਜਾਂ

ਪੰਜਵਾਂ.-ਅਪਰਾਧਿਕ ਤਾਕਤ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ, ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ ਜੋ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਜੋ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। "ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ-ਇੱਕ ਅਸੈਂਬਲੀ ਜੋ ਇਕੱਠੀ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਸੈਂਬਲੀ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਧਾਰਾ 117, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, ਉਕਸਾਉਣ ਦੀ ਧਾਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਦਿਆਂ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 117, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 143 ਅਧੀਨ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 141, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੇ ਕਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ. ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 22(1) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਗਾਰੰਟੀ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਟ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 22 (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ 24 ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੈਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਣਾ। ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 22 (2) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਸਥਾਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਮਾਂਡ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਿਰਾਸਤ।

ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 7 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਾਮ 5 ਜਾਂ 6 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ 'ਤੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਸਮੇਤ 16 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮਾਮਲਾ 14 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗ ਲਈ ਅਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦ 16 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ 16 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਿਰਫ਼ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਕਿਸੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਭੇਜਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 22(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, 16 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਿਰਾਸਤ। ਇੱਥੇ ਵਰਣਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਸੰਘਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 344 ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਮੁਲਤਵੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕਾਰਨ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਾਰੰਟ ਦੁਆਰਾ ਹਿਰਾਸਤ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ 'ਤੇ ਭੇਜਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਗਲੀ ਤਰੀਕ 'ਤੇ ਕੇਸ ਆਉਣ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 344 ਦੀ ਸਹੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਭੇਜਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਾਜ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਕੋਲ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਲ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅੱਜ (ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਵਿਅਕਤੀ ਉਚਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਚਲਾਨ ਲਈ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਪੁਰਦਗੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰਥ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ

ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 7 ਜਨਵਰੀ, 1959, ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਇਸ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਆਰ. ਐਸ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿਤੀ ਜਾਵੇਗੀ